

4 de març de 2016

Teatre Bartrina **Divendres · 21:00**

Inherent Vice

Pur vici

EUA, 2014

VO anglesa subtitulada

Durada: 148 min

Direcció: Paul Thomas Anderson.

Guió: Paul Thomas Anderson; basat en la novel·la homònima de Thomas Pynchon.

Producció: Paul Thomas Anderson, Daniel Lupi i JoAnne Sellar.

Gènere: Thriller, drama, comèdia.

Fotografia: Robert Elswit.

Muntatge: Leslie Jones.

Música: Jonny Greenwood.

Disseny de producció: David Crank.

Vestuari: Mark Bridges.

Interpretació: Joaquin Phoenix (Larry "Doc" Sportello), Josh Brolin (l'agente Christian F. "Bigfoot" Bjornsen), Owen Wilson (Coy Harlingen), Katherine Waterston (Shasta Fay Hepworth), Reese Witherspoon (Penny Kimball), Benicio del Toro (Sauncho Smilax), Jena Malone (Hope Harlingen), Maya Rudolph (Petunia Leeway), Martin Short (Rudy Blatnoyd), Joanna Newsom (Sortilège), Sasha Pieterse (Japonica Fenway), Eric Roberts (Michael Z. Wolfmann), Hong Chau (Jade), Serena Scott Thomas (Sloane Wolfmann), Jeffreys Mays (Dr. Threeply), Michael Kenneth Williams (Tariq Khalil), Yvette Yates (Luz).

Investiga uns anys setanta d'allucinació...

Poteser Paul Thomas Anderson és, ara per ara, el cineasta més radical de Hollywood, amb el permís de James Gray. ¿Qui gosaria en aquelles terres, per exemple, filmar una trilogia sobre els Estats Units com la que formen *Pozos de ambición*, *The Master* i aquesta *Puro vicio*, que ens ocupa?

I no ho dic només per l'abast ideològic, conceptual, que formen aquestes tres pel·lícules (únicament comparable a alguns dels novel·listes que prenen com a referència, d'Upton Sinclair a Thomas Pynchon). També ho dic per la seva ambició formal, pels nivells d'invencció estètica que arriben a assolir.

En aquest sentit, si *Pozos de ambición* era una recreació del gran relat clàssic nord-americà, i alhora la seva crítica, i si *The Master* proposava una revisió de la postguerra entesa com l'inici d'un somni capitalista més aviat dubtós, *Puro vicio* investiga els anys setanta per destapar el que van tenir d'allucinació, de narcòtic gairebé letal per a tota una generació.

El punt de partida és clàssic: un detectiu desencantat (Joaquin Phoenix, en un altre dels seus personatges *outrés*) inves-

tiga diversos casos a Los Angeles postmaig del 68, la qual cosa permet que la pel·lícula es mogui en diferents ambients.

Però no és això el més interessant, sinó que, a mesura que avança, Phoenix es veu perdut en un territori cada cop més boirós, i que les seves troballes el porten a la conclusió que tot s'ha tornat indesxifrable.

Per descomptat, Anderson ens fa pensar aquí en el Robert Altman d'*El llarg adéu* o en l'Arthur Penn de *La nit es mou*, dos clàssics dels setanta que ja investigaven aquests camins. Però *Puro vicio* va més enllà.

No tan sols certifica la fi del mite del detectiu en un univers progressivament opac, sinó que trasllada aquesta idea a la posada en escena, que fa del film una viatge cap al no-res, cap a l'abstracció de les formes, cap a la dissolució de les imatges. En el territori del cinema nord-americà comercial, ningú no havia arribat tan lluny des de feia molt, molt de temps.

Carlos Losilla
TIME OUT BARCELONA, 13 de març de 2015

Sinopsi

L'exdona del detectiu privat Doc Sportello es presenta sobtadament amb una història sobre el seu actual xicot, un promotor immobiliari multimilionari de qui acaba d'enamorar-se, i sobre un complot de la seva dona i el xicot d'ella per segrestar-lo i ficar-lo en un manicomi.

